

ממשבר לשליחות: אמנות התמרת החושך לאור

תובנות ממפגש פסגה בבית לוויןשטיין בין פצוע המלחמה מצפון לרב הקהילה מסידני.

מבוסס על מאמרו של יהודה (אודי) הרשור לשבוע י' שבט ופרשת בשלח.

מפגש בפסגת הכאב הכאב

הזמן: השבוע. **המקום:** בית לוויןשטיין.

הדמויות: הרב מנחם דדון, שליח חב"ד מסידני, אוסטרליה, והרב לירז זעירא, קצין צה"ל בשיקום.

המטרה: זהו לא 'ביקור חולים' רגיל. הרב מנחם הגיע כדי לשאוב כוחות עבור הקהילה הפצועה שלו בסידני. הוא ידע שהאדם היחיד שיכול להעניק לו ולקהילתו חיזוק אמיתי כרגע הוא דווקא הפצוע הקשה ביותר במחלקה.

הרב לירז זעירא: ניצחון הרוח על החומר

הפציעה נפצע קשה בדרום סוריה לפני כשלושה וחצי חודשים, ממש ערב שחרורו משירות מילואים ארוך. במהלך הפציעה איבד את שתי רגליו.

הנס כנגד כל הסיכויים הרפואיים, הוא כבר מתהלך על שתי פרוטזות.

הגדולה הוא לא עסוק בהישרדות, אלא בהשפעה. הוא מגלם בגופו את המושג "ניצחון הרוח". ד"ר אמיר חיים, מנהל המחלקה, מעיד כי שיקום כזה הוא "דבר שלא נראה כמעט בעבר".

הרב מנחם דדון: הטרור בסידני

פיגוע הירי בנר ראשון של חנוכה בבונדיי ביץ'. אירוע שנועד לחזק את הקהילה הפך לזירת טבח.

האירוע

חברו הקרוב ושותפו לארגון האירוע, הרב אלי שלנר הי"ד, נרצח לנגד עיניו.

האובדן

בתו בת ה-14 של הרב מנחם, חיה, הגנה בגופה על שני ילדים קטנים, ספגה את הירי והצילה את חייהם.

הגבורה

הרב מנחם ניצל כשהסתתר מתחת לרכב, אך הקהילה נותרה שבורה וזקוקה למרפא רוחני.

הצורך

סצנת המעלית: אלכימיה של תקווה

שעת צהרים בקומה 1. עשרות מטופלים – קטועי גפיים, משותקים, חיילים ואזרחים – ממתינים למעלית בדממה מעיקה של כאב כאב ושברי-חיים.

לפתע, קולו של הרב לירז שובר את השקט. הוא לא עומד בדממה. הוא פונה, מחמיא, ומעודד.

**"עשית היום עבודה נהדרת,
ראיתי אותך מרחוק. כל הכבוד!"**

במשפט אחד, מתוך כיסא הגלגלים שלו, הוא מחזיר את הצבע ללחיים של הסובבים אותו. הוא הופך המתנה טכנית למעלית למופע של שליחות.

לְמָה → לְמָה?

השינוי בניקוד: מלְמָה ל-לְמָה

ברגעים הנוראים תחת הרכב בסידני, המחשבה הראשונה של הרב מנחם לא הייתה "למה זה קרה לי?", אלא "מה יהיה ביום שאחרי?". משה רבינו שואל: "לְמָה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה?".
התובנה: יש לקרוא את המילה לא כ'לְמָה' (תלונה על העבר), אלא כ'לְמָה' (תכלית לעתיד).
השאלה היהודית אינה מדוע קרה האסון, אלא לאיזו תכלית אנו כאן ומה עלינו לפעול כעת?

פרשת בשלח:

פרשת בשלח: סוד המָטָה

בני ישראל לכודים בין הים למצרים.
ה' אומר למשה: "הָיִרָם אֶת מִטְרְךָ".

משחקי מילים:

- **מָטָה** (כלפי מטה) = תחושת הנמיכות, המשבר וחוסר האונים.
- **מָטָה (מנהיגות)** = הכלי שבו מנהיגים ובוקעים את הים.

ההוראה: עליך לקחת את המצב ה'מָטָה' (השפל) ולהפוך אותו ל'**מָטָה**' (כלי להנהגה ולעשיית נסים).

י' שבט תשי"א: לצמוח מתוך האפר

1951. שש שנים בלבד לאחר השואה. העם היהודי שבור, שלישי ממנו הושמד. השאלה התיאולוגית 'איפה היה אלוהים?' מהדהדת. הרבי מקבל את המנהיגות ולא עוסק בתירוצים, אלא **במעשים**. במקום לשקוע ב'**בללמה**', הוא ייסד את מפעל השליחות העולמי. הוא הפך את הטרגדיה הגדולה ביותר לנקודת הזינוק של התחייה היהודית.

הדואליות של השליח

אחריות (מנהיגות)

אל תשאיר את
המציאות כפי שהיא.
קח פיקוד. תקן.

השגחה (דטרמיניזם)

אתה נמצא בדיוק איפה
שאתה צריך להיות.
המשבר אינו תקלה, הוא
המיקום המדויק של
השליחות שלך.

השאלה היא לא איך לברוח מכאן, אלא מה ניתן לתקן ולרומם דווקא כאן.

התודעה האונטולוגית של הרב לירז

לרב לירז יש את כל הסיבות **לכעוס**: הוא נפצע **רגע לפני השחרור**, בזמן שעשה 'טובה' לחברים (תיקון עירוב ליום כיפור). **'זו תורה וזו שכרה?!'**.

במקום זאת, הוא חי ב'תודעת נצח'. הוא מבין שאם הוא בכיסא גלגלים, הרי שכיסא הגלגלים הוא כעת הפודיום שלו.

הוא לא קורבן של הנסיבות, הוא השליח שנשלח לסיטואציה הזו כדי **להאיר אותה**.

מנהיגים נולדים במְּטָה

בין אם זה מתחת למכונת בסידני ובין אם זה במחלקת השיקום ברעננה – הבחירה היא זהה.

שני הגיבורים הללו לקחו את ה'מְּטָה' (השפל) הכי נמוך שיש, והרימו אותו לדרגת 'מְּטָה' (מנהיגות).

הם לא מחכים שהחושך יעבור; הם משתמשים בו כרקע להפצת האור.

כל חסיד הוא פנסאי

"הפנסאי מעמיד פנס ברחוב... אף שנמצא
ברחוב באישון לילה ואפילה, מושך אליו את
האנשים..."

(האדמו"ר הרי"צ)

הרב לירז והרב מנחם הם 'פנסאים' מדופלמים. הם
מלמדים אותנו שאין לפחד מהחושך. החושך הוא
רק ההזדמנות להתמקם ולהפוך למקור של **אור**
ותקווה עבור הסביבה.

קריאה לפעולה: שלושה עקרונות לחיים

לך

1. שנו את הניקוד:
החליפו את ה'לָמָה'
(תלונה) ב'לְמָה'
(ייעוד).

2. הרימו את המטה:
המשה: הפכו את
נקודת השפל לכלי
המנהיגות שלכם.

3. מצאו את המיקום:
המקום שבו אתם נמצאים –
גם אם הוא קשה –
הוא שדה השליחות
המדויק שלכם.

הרם את מטך!

לכל אחד מאיתנו יש את ה'מצרים' שמאחור ואת ה'ים' שמלפנים.
אל תצעקו. אל תתייאשו.

קחו את המציאות שלכם, הרימו אותה, והפכו אותה לשליחות. אתם המנהיגים שחिकיתם להם.

שבת שלום!

עובד מתוך מאמרו של יהודה (אודי) הרשור.
מוקדש לרפואתם והצלחתם של גיבורי ישראל.